

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o.**, so sídlom P., X. B., IČO: X., zast. advokátskou kanceláriou F., s. r. o., so sídlom G., X. B., IČO: X., konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta doc. JUDr. B., PhD., proti povinnej: **E.**, nar. X., bytom Č., X. K., **o vymoženie pohľadávky 2 093,52 eur (pôvodne 63 069,38 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 11Er/986/2009, na odvolanie a dovolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 26CoE/31/2013-45 zo dňa 27. marca 2013, takto

r o z h o d o l :

- I. Konanie o odvolaní oprávneného **z a s t a v u j e**.
- II. Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a**.
- III. Dovolanie oprávneného **o d m i e t a**.
- IV. Povinnej **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý so sídlom Exekútorského úradu v Bratislave žiadosťou zo dňa 21. 10. 2009 Okresnému súdu Topoľčany ako súdu prvého stupňa

doručenou dňa 27. 10. 2009 (č. l. 1) na základe návrhu oprávneného (č. l. 2) požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky oprávneného podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je R. zriadeného zriaďovateľom S. a. s. so sídlom K., Bratislava, IČO: X. (ďalej len „rozhodcovský súd“) sp. zn. SR 02060/09 zo dňa 31. 07. 2009, právoplatný dňa 24. 08. 2009 a vykonateľný dňa 27. 08. 2009 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Okresný súd dňa 05. 11. 2009 v zmysle § 45 ods. 1 EP vydal poverenie číslo: 5406 027422* na vykonanie exekúcie proti povinnej (č. l. 8). Následne uznesením č. k. 11Er/986/2009-18 zo dňa 05. 09. 2012 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Súčasne vyslovil, že o trovách exekúcie rozhodne samostatným uznesením.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 57 ods. 1 písm. g/, § 57 ods. 2 a § 58 ods. 1 EP, § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“), § 2 písm. a/ a b/, § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 3, § 52, § 53 ods. 1, 2, 3 a 4, § 54 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere č. 4381545 medzi oprávneným a povinnou dňa 26. 03. 2008 (ďalej len „OZ“) a Smernicou Rady č. 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Súd mal za to, že medzi oprávneným a povinnou sa jedná o spotrebiteľský právny vzťah, na ktorý je potrebné použiť spotrebiteľské právo. Uviedol, že zmluva o úvere je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorá musí obsahovať aj náležitosti ustanovené v § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, medzi ktoré patrí aj údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov. Keďže zmluva tento údaj neobsahuje rozhodcovský rozsudok zaväzuje povinnú aj na zaplatenie nedovoleného plnenia. Uviedol tiež, že rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc z rozhodcovskej doložky, ktorá bola podrobená súdnej kontrole podľa kritérií, na ktorých je založený inštitút neprijateľnej podmienky spotrebiteľskej zmluvy. Rozhodcovská doložka v posudzovanej veci znemožňuje voľbu povinnej dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak podá žalobu oprávnený. Ak aj rozhodcovská doložka dáva na výber medzi štátnym a rozhodcovským súdom, pre prípad vyvolania rozhodcovského konania dodávateľom sa spotrebiteľ musí podrobiť rozhodcovskému konaniu. Spotrebiteľovi tak nie je možné poskytnúť ochranu v rámci exekúcie, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a oprávneným dodávateľ. Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že rozhodcovská doložka neodporuje ust. § 53 ods. 4 písm. r/ OZ iba vtedy, ak práva v exekúcii uplatňuje ako

oprávnený spotrebiteľ, čo však nie je tento prípad. Mal tiež za nepochybné, že spotrebiteľ si rozhodcovskú doložku osobitne nevyjednal, ale bola veriteľom vopred pripravená a dlžník mohol zmluvu iba ako celok prijať alebo ako celok odmietnuť. Rozhodcovská doložka je v neprospech povinnej ako spotrebiteľa aj z dôvodu miesta rozhodcovského konania, nakoľko v prípade riešenia sporov by bol miestne príslušný súd, v ktorého obvode je bydlisko povinnej, čo neplatí v prípade rozhodcovského konania. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody súd prvého stupňa posúdil rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy. Zmluva pritom obsahuje aj ďalšie neprijateľné podmienky a jednou z nich je aj dohoda o úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy. Rozhodcovský rozsudok zaväzuje povinnú na plnenia, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi, pričom aj samotné rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom je exekučný titul vychádza z neprijateľnej podmienky spotrebiteľskej zmluvy. V závere súd prvého stupňa konštatoval, že na rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú podmienku je potrebné aplikovať § 53 ods. 5 OZ, z ktorého vyplýva, že rozhodcovská doložka ako neprijateľná podmienka je neplatná.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podal odvolanie oprávnený a z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, pričom sudca nemienil odvolaniu vyhovieť (č. l. 43) bolo odvolanie podľa § 374 ods. 4 vety prvá a druhá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) predložené Krajskému súdu v Nitre ako súdu odvolaciemu. Tento prejednávúc vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. svojím uznesením č. k. 26CoE/31/2013-45 zo dňa 27. 03. 2013 odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil. Súčasne poukázaním na § 36 ods. 5 EP zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. majúc za to, že predbežné (prejudiciálne) otázky citované oprávneným si na základe konštantnej judikatúry vie súd vyriešiť sám a tieto nemajú právnu relevanciu pre danú vec, ktorá by bola spôsobilá ovplyvniť jeho výsledok.

Odvolací súd poukázaním na § 45 ods. 1, ods. 2 ZoRK, § 44 ods. 2, § 57 ods. 1 písm. g/, § 58 ods. 1 EP, § 53 ods. 1 veta prvá OZ, § 219 ods. 1, ods. 2 O. s. p. konštatoval správnosť zistenia skutkového stavu súdom prvého stupňa a jeho správne právne posúdenie, že medzi účastníkmi konania sa jedná o spotrebiteľský právny vzťah, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia o spotrebiteľskom práve. Poukázaním na uznesenie Ústavného súdu

Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 372/2011-18 zo dňa 13. 09. 2011 súvisiace s problematikou neprijateľnej rozhodcovskej doložky citujúc zároveň rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/164/1996 zo dňa 27. 01. 1997 publikovaný v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 odvolací súd za správny vyhodnotil postup prvostupňového súdu, keď v zmysle § 45 ods. 2 ZoRK preskúmal nielen žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul, ale aj zmluvu o úvere č. 4381545 zo dňa 26. 03. 2008, a to v súlade s ustanoveniami, ktoré upravujú spotrebiteľské vzťahy, pretože predmetná zmluva môže obsahovať viaceré neprijateľné podmienky. Odvolací súd vyslovil názor totožný s názorom prvostupňového súdu v napadnutom uznesení, že jednou z neprijateľných podmienok je aj samotná rozhodcovská doložka (bod 17 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru), nakoľko akákoľvek rozhodcovská doložka bez ohľadu na jej formu a znenie obsiahnutá v zmluve uzatvorenej medzi dodávateľom a spotrebiteľom je podľa § 53 ods. 1 OZ neprijateľnou podmienkou, ak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa a nebola individuálne dojednaná. Takáto rozhodcovská doložka je preto podľa § 53 ods. 5 OZ neplatná. Značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa aj odvolací súd vzhľadom na nerespektovanie právnej úpravy ochrany spotrebiteľa (úrok z omeškania nepriaznivejší pre spotrebiteľa, § 54 ods. 1 OZ) ako aj v tom, že spotrebiteľovi bolo odňaté právo brániť sa a podať žalobu alebo akýkoľvek iný opravný prostriedok na všeobecný súd, pričom ide o právo spotrebiteľa upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Posudzovaná podmienka zároveň nebola individuálne dojednaná, táto je súčasťou vopred predtlačenej ustanovení zmluvy o úvere v bode 17. Povinná tak rozhodcovskú doložku nemohla nijakým spôsobom ovplyvniť, mohla zmluvu iba ako celok prijať alebo ako celok odmietnuť.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd celý postup od rozhodcovskej doložky až po rozhodcovský rozsudok označil za prejav zneužitia práv dodávateľa, ktorý si takýmto postupom zaobstaral ekvivalent rozsudku súdu takmer na akékoľvek plnenie zo zmluvy. Výkon práv oprávneného - dodávateľa podľa predmetnej rozhodcovskej doložky vyhodnotil

odvolací súd za nezlučiteľný s dobrými mravmi a právnou úpravou ochrany spotrebiteľa, z dôvodu ktorého bolo dôvodné aplikovať ust. § 45 ods. 1 a 2 ZoRK v spojení s § 57 ods. 1 písm. g/ EP. Uviedol, že súdny exekútor vykonával exekúciu na podklade exekučného titulu, ktorý vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti (neplatnú rozhodcovskú doložku) ani nemal byť vydaný, nakoľko rozhodcovský súd nemal ani právomoc rozhodovať spor účastníkov konania.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 29. 04. 2013.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania podal oprávnený odvolanie (č. l. 67 - 68) argumentujúc, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p. - správne malo znieť „písm. f“), ďalej, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v spojení s ust. § 36 ods. 5 EP, súčasne, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Namietol, že Krajský súd v Nitre ho nesprávne poučil o nemožnosti napadnúť výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolaním. Má za to, že za týchto okolností je napadnuté rozhodnutie svojvoľné, arbitrárne, porušujúce jeho ústavné právo vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na základe uvedeného oprávnený navrhol uznesenie odvolacieho súdu v označenom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti podal oprávnený (ďalej tiež ako „dovolateľ“) aj dovolanie argumentujúc tým, že:

a/ súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p.),

- b/ v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p.),
- c/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. e/ O. s. p.),
- d/ vo veci konajúce súdy svojím postupom odňali oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že nezohľadnili jeho námietky proti prejednávaniu veci, konali bez nariadenia pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jeho právo na to, aby jeho právna vec bola vnútroštátnym súdom rozhodovaná na základe správneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie,
- e/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),
- f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože nesprávne interpretoval a aplikoval § 44 ods. 2 EP, § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z., § 53 ods. 4 OZ ako aj ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Dovolateľ svoju argumentáciu v dovolaní podrobne a rozsiahlo rozvinul (č. l. 53 - 60). Na základe tvrdení uvedených v dovolaní dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhol konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní. Navrhol tiež, aby dovolací súd postupoval podľa § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu. Dovolateľ si zároveň uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

Povinná ani súdny exekútor sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrili.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež ako „Najvyšší súd SR“ alebo „najvyšší súd“) skúmal najskôr, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže

konat' o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre v časti jeho výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Oprávnený v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci bol účastníkom konania už v mnohých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred Najvyšším súdom SR, v ktorých tak ako aj v tomto prípade podal odvolanie proti rozhodnutiam odvolacích súdov, ktorými zamietli jeho návrhy na prerušenie konania. Najvyšší súd konanie o jeho odvolaniach zastavil (vid' napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5CoE/30/2013 z 09. 07. 2013, sp. zn. 3CoE/43/2013 zo 06. 08. 2013, sp. zn. 4CoE/40/2013 z 22. 08. 2013, sp. zn. 6Co/48/2013 z 11. 09. 2013, sp. zn. 3OboE/39/2013 z 13. 08. 2013, sp. zn. 4OboE/7/2013 z 31. 10. 2013, sp. zn. 4OboE/27/2013 z 30. 12. 2013, sp. zn. 4OboE/112/2013 z 31. 01. 2014 a ďalšie) zdôrazniac skutočnosť, že odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa a Najvyšší súd SR na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 10 ods. 1 a 2 O. s. p.). Najvyšší súd SR na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa s právnymi závermi v nich vyjadrenými stotožňuje v celom rozsahu.

Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu SR na prejednanie odvolania oprávneného nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre ako súdu odvolacieho v časti výroku, ktorým zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania zastavil (§ 103 a 104 ods. 1 O. s. p.).

II. Najvyšší súd SR ďalej ako súd dovolacích (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre podal oprávnený včas zastúpený v dovolacom konaní v súlade s § 241 ods. 1 vetou druhou O. s. p. skúmal, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Aj k tomuto návrhu oprávneného sa Najvyšší súd SR vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/349/2012 a 3Cdo/409/2012 obidve zo dňa 30. 09. 2012, sp. zn. 4Oboer/169/2013

a 6Cdo/299/2012 obidve zo dňa 31. 10. 2013, na ktoré najvyšší súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie síce má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie, pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

V danom prípade sa síce v dovolaní napadnutých rozhodnutiach spomína aj Smernica 93/13/EHS, z určujúceho hľadiska však zo strany súdov nižších stupňov išlo o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov (Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku). S poukazom na uvedené dovolací súd návrh oprávneného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

III. V ďalšom Najvyšší súd SR bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Dovolateľom napadnuté uznesenie však nevykazuje znaky žiadneho z nich, preto dovolanie oprávneného podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd v dovolacom konaní najavo nevyšla, preto prípustnosť jeho dovolania nevyplýva ani z týchto ustanovení O. s. p.

Najvyšší súd opäť pripomína, že k obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť svojho dovolania podaného

v preskúmvanej veci sa vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd už skôr spomenuté rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/349/2012 a 3Cdo/409/2012 obidve zo dňa 30. 09. 2012, sp. zn. 4Oboer/169/2013 a 6Cdo/299/2012 obidve zo dňa 31. 10. 2013, na ktoré najvyšší súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach (ako aj v ďalších rozhodnutiach iných senátov obchodnoprávneho aj občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnených na webovom sídle Najvyššieho súdu SR v kategórii „Rozhodnutia“) sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku Najvyšší súd SR konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná len vtedy, ak súd rozhodol o veci, o ktorej nemal rozhodnúť. Rozhodovanie súdov v exekučných veciach však vyplýva priamo zo zákona (viď napr. ust. § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 EP),
2. vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím o veci samej, preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/205/2011 z 01. 02. 2012 a tiež rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 254/2012 z 13. 06. 2012),
3. ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania – nebol podaný návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade však návrh na vykonanie exekúcie podaný bol,
4. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 EP) vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ust. § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu,
5. rovnako nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie exekúcie

pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný nevykonan na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne, teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania,

6. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a oprávnenému neznemožňuje možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012).

Právne závery uvedené pod bodmi 1 až 6 zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka – z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov – je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 OZ), čo zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to nie je vykonateľný exekučný titul.

Dovolací súd osobitne k námietke oprávneného, že súdy oboch stupňov (tak prvostupňový ako aj súd odvolací) nevytýčili vo veci ústne pojednávanie aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, poukazuje na skutočnosť, na ktorú správne poukázal aj samotný oprávnený, a to, že zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 09. 08. 2012 bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ustanovenie §-u 57 EP doplnil o odsek 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. V predmetnej veci súd prvého stupňa postupom podľa § 45 ods. 1 a 2 ZoRK v spojení s § 57 ods. 1 písm. g/ EP vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju, a to uznesením zo dňa 05. 09. 2012 (č. 1. 18). I keď súd prvého stupňa nenariadením pojednávania pochybil, má dovolací súd za to, že zrušením rozhodnutí súdov nižších stupňov by sa nedosiahol všeobecný účel dovolania, keďže v ďalšom konaní by súd už pojednávanie nariadiť nemusel (odsek 5 §-u 57 bol zákonom č. 335/2012 Z. z. účinným od 01. 01. 2013 z Exekučného poriadku vypustený).

Pokiaľ ide o postup odvolacieho súdu, tento postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p., keď o odvolaní oprávneného rozhodol bez nariadenia pojednávania. V danej veci

nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ďalších dvoch dôvodov (podľa písm. b/ a c/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného dôvodu bolo nariadenie pojednávania na úvahe odvolacieho súdu.

Vo vzťahu k dovolateľom vytýkanému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (tzv. relatívny dovolací dôvod) a podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. dovolací súd uvádza, že dovolateľom namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, vrátane nepreskúmateľnosti ich rozhodnutí (R 111/1998 a tiež III. ÚS 551/2012) a nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorých tieto rozhodnutia spočívajú (R 54/2012) nie sú vady konania v zmysle § 237 O. s. p. a prípustnosť dovolania preto nezakladajú.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O. s. p. (ani žiadne iné procesné vady v zmysle citovaného ustanovenia) zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

IV. Oprávnený z procesného hľadiska zavinil, že konanie o jeho odvolaní muselo byť zastavené, preto mu vznikla povinnosť nahradiť trovy tohto konania povinnej (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). V konaní o jeho dovolaní vzniklo procesne úspešnej povinnej právo na náhradu trov konania proti oprávnenému, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd SR však povinnej náhradu trov týchto konaní nepriznal, pretože jej v odvolacom ani dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, 25. júna 2014

JUDr. Gabriela Mederová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Bc. Ingrid Habanova